

Τ' ΑΝΤΡΕΙΩΜΕΝΑ ΔΕΝΤΡΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΣΟΥΡΟΥ

Ἐκ τῆν κορυφῆ τοῦ Κουτσουροῦ, στή Δωρίδα, πού βρίσκεται τό μοναστήρι τῆς Παναγιᾶς, ἀπλώνει τά μάτια κανένας πέρα μακριά, στόν ἀνοιχτόν ὀρίζοντα, τή θάλασσα, τό Μοριά. Εἶναι ἕνα ξεχωριστό ἀγγάντιο. Κάτω, ὁ Κορινθιακός μέ τίς δαυτελένιες ἀκρογιαλιές του, κι ἀπό κει τ' ἀπότομο ἀνέδασμα τῶν βουνῶν πού σοῦ δίνει τήν ἐκτύπωση πώς πετάς, βρίσκεσαι στόν ἀέρα καί βλέπεις —σάν ἀπό ἀεροπλάνο— τήν ἔξοχη τοποθεσία.

Σ' αὐτήν ἐδῶ τήν πανέμορφη περιοχῆ, σ' ἕνα βράχο κατάφυτο σχεδόν, ξεπετιοῦνται κάμποσες πελώριες θαλασσιδιές πού οἱ ντόπιοι τίς ὀνοματίζουν «Δέντρα». Στό ἴδιο μέρος ὑπάρχει καί λίγο κοκκινόχωμα, «ἡ κοκκινιά», καθὼς λένε. Ἡ ἀνεπίσταντη παρουσία τῶν δένδρων σ' αὐτό τό μέρος καί τό χρώμα τοῦ χώματος, στάθηκαν ἀφορμή στή δημιουργία τῆς παραδόσης γιά «τ' ἀντρειωμένα δέντρα τοῦ Κουτσουροῦ». Καί νά ποιά εἶναι αὐτή:

Στά πολύ παλιά χρόνια, οἱ ἀνθρώποι εἶχαν μεγάλη δύναμη στό σῶμα. Τόση, πού ἐπαιναν στό χέρι τό ὄχι καί τ' ὀπλάθαν ζυμάρια. Σέ κείνη τήν ἐποχῆ, ζοῦσαν δῶ κοντά, δυό ἀντρειωμένοι, λεβέντες κατά τό πώς πούς θέλει ἡ διήγηση. Ὁ ἕνας ἀφέντεψε τόν Κουτσουρό κι ὁ ἄλλος τό Ξεροβούνι. Θεριά ἀνήμερα κι οἱ δυό, ἀρπάχτηκαν μιά μέρα κι ἦταν τόση φοβερή τό πάλαίμά τους πού ἀχολόγαγαν βουνά καί λαγκαδιές ἀπ' τό βρόντο τῆς φωνῆς καί τό βαρυοπάτημά τους. Μέσα στή μεγάλη τους ἀμάχη, ὁ ἀντρειωμένος τοῦ Κουτσουροῦ πιάνει στά σιδερένια του χέρια ἕνα βράχο καί τόν

ξαμοιάει κατά τό Ξεροβούγι γιά νά πετύχει τό ὄχητρό του. Ὁ βράχος, ὅμως, δέν ἔφτασε ὡς ἐκεῖ. Ἔπεσε λίγα πιό χαμηλά, στήν Κουκουδίτσα, πού καί σήμερα ἀκόμα τόν δείχνουν, γιὰτί —ἀπάνω του— ἔχουν μείνει τά σημάδια ἀπό τό πιάσιμο τοῦ γίγαντα, χοντρές αὐλακιές, τρανές, σάν τά δάχτυλά του.

Σάν εἶδε τοῦτα τόν κίνδυνο ὁ ἀντρειωμένος τοῦ Ξεροβουγιού, πεισματώθηκε. Ξεκόλλησε ἕνα θεόριατο βράχο, δάνει ὅλη τή δύναμή του νά φτάσει στόν ἀντρειωμένο τοῦ Κουτσιουρού. Κι ἀληθινά, τό μπόρεσε! Ἦρθε καί λύγισε ὁ ἀντίπαλός του, κι ἔπεσε στό χαροπάλεμα. Δρασκελάει τότε ὁ νικητής, ἀδράχγει τό λαδωμένο ἀπ' τά μαλλιά καί τόν ἔσεργε κατὰ τό πατάμι. Ἡ γῆς πού ποτίστηκε ἀπ' τό αἷμα τοῦ ἀντρειωμένου πού ξειφυχοῦσε, βάφτηκε κόκκινη, κι ἔτσι ἀπόμεινε ὡς πού σήμερα, χιλιάδες χρόνια μετά. Ἀκόμα, μιά τούφα ἀπ' τά μαλλιά του ἔπεσαν, ρίζωσαν στό χῶμα κι ἔγιναν γιγαντόδεντρα —τοῦτα τά δέντρα— γιά νά μαρτυροῦνε στίς ἐποχές, τό τί ἔγινε τότε.

ΠΑΝ. Θ. ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ